

Ekspresyonizm Akımı

Ekspresyonizm Nedir Ne Demektir (Dışavurumculuk)

Sanat ve edebiyat akımları genellikle zamanın ruhuna, mevcut sanatsal eğilimlere ve önceki akımlara tepki olarak ortaya çıkar. On dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru, sembolizm ve empresyonizmin etkisi altındaki sanat dünyası, bu edebi akımlara karşı bir tepki olarak ekspresyonizm akımının doğuşuna şahitlik eder. “**Ekspresyonizm**” terimi, kelime anlamıyla “**dışavurumculuk**” olarak açıklanabilir.

Ekspresyonistler, empresyonistlerin tabiat manzaralarına ve yüzeydeki gözlemlere odaklanmasını eleştirirler. Onlara göre, sanatçının asıl görevi insanın iç dünyasını ve duygusal deneyimlerini ifade etmektir. Dolayısıyla, ekspresyonizm, içsel düşüncelerin ve duyguların en derin ve çarpıcı biçimde ifade edilmesine odaklanır.

Ekspresyonizm, insanın iç dünyasının dışavurumunu merkeze alır. Bu, soyutlamayı ve sembolizmi zorunlu kılar, çünkü insanın içsel karmaşıklığını ve acılarını anlatırken genellikle somut nesnelere ötesine geçmeyi gerektirir. Bu akım, duygusal yoğunluk, drammatizm ve çağın toplumsal sorunlarına vurgu yapma eğilimindedir. Ekspresyonist eserler genellikle sıradışı imgeler, güçlü renkler ve keskin kontrastlar kullanarak duygusal bir etki yaratır.

Ekspresyonizmin sanatsal ifade biçimlerindeki bu devrimci yaklaşım, sanat dünyasında büyük bir etki yaratmış ve özellikle resim, edebiyat ve tiyatro alanlarında çeşitli sanatçıları etkilemiştir. Ekspresyonizm, sanatın duygusal ve psikolojik boyutlarını derinlemesine inceleyen bir akım olarak kabul edilir ve modern sanatın evriminde önemli bir dönüm noktası olarak görülür. Bu akım, insanın iç dünyasının karmaşıklığına odaklanarak sanatın sınırlarını genişletmiş ve izleyiciye güçlü ve etkileyici duygusal deneyimler sunmayı amaçlamıştır.

Ekspresyonizm Akımının Doğuşu Ortaya Çıkışı

Ekspresyonizm, doğuş yıllarında Fransa ve Almanya’da sanat dünyasını saran çeşitli akımlar ve gruplarla birlikte varlığını sürdürdü. Fransa’da “Fovizm” ve Almanya’da ise “Die Brücke” (Köprü) ve “Der Blaue Reiter” (Mavi Binici) gibi sanatçı grupları, ekspresyonizme paralel olarak ortaya çıktılar. Bu gruplar, sanatı farklı perspektiflerden ele alarak yeni ifade biçimleri arayışı içindeydiler.

Ekspresyonizm, 1911 yılında Berlin’deki avangard sanatı destekleyen galerilerde belirgin bir şekilde yeşermeye başladı. Bu akım, modernitenin getirdiği toplumsal kuralların sıkıntısını yaşayan bireylerin iç dünyalarını ifşa etmeye dayanır. İçsel duygu, düşünce ve deneyimlerin dışa vurulmasının, sanatın merkezinde bulunan önemli bir ilke olduğu düşünülür. Ekspresyonist sanatçılar, insanın her eyleminin bir tür dışavurum olduğu inancından yola çıkarlar.

Toplumun giderek tek düzeleşen yaşam biçimine karşı bir tepki olarak, ekspresyonizm bireyin içsel çatışmalarını, acılarını ve coşkularını yansıtmayı amaçlar. Bu akımın temel hedefi, insanın özgünlüğünü, iç dünyasının derinliklerini ve karmaşıklığını sanat aracılığıyla ortaya koymaktır. Bu nedenle ekspresyonist eserlerde sıklıkla dramatik imgeler, yoğun renkler ve şiddetli ifadeler kullanılır. Ekspresyonizm, sanatın toplumsal eleştiri ve bireysel ifade için güçlü bir platform haline gelmesini destekler.

Ekspresyonizm, sanatın içsel bir yolculuk olarak kabul edilir ve modern sanatın gelişiminde önemli bir dönüm noktası temsil eder. Bu akım, izleyiciye bireyin karmaşık iç dünyasını daha iyi anlama fırsatı sunar ve duygusal bir bağ kurmaya yönlendirir. Ekspresyonizm, sanatın insan deneyimini derinlemesine incelemesi ve izleyiciye derin etkiler bırakması açısından büyük bir etkiye sahiptir.

Ekspresyonizm Akımının Doğduğu Siyasal ve Sosyal Ortam

Ekspresyonizmin kökenleri, onun sadece bir sanat akımı olarak değil, aynı zamanda insanın iç dünyasını anlama ve ifade etme çabasının bir yansıması olarak kabul edilebilir. Bu akımın doğuşu, 20. yüzyılın başlarına dayansa da, temelleri daha önceki dönemlere kadar uzanır.

Bu temeller arasında, Sigmund Freud'un psikolojik keşifleri de bulunur. Freud'un insan davranışlarını ve içsel çatışmaları çözümlenmeye yönelik çalışmaları, ekspresyonizmin felsefi zeminini oluşturdu. Freud'un psikanaliz teorileri, insanın iç dünyasının karmaşıklığını ve bu iç dünyanın sanat aracılığıyla ifade edilmesinin önemini vurguladı.

Ayrıca, 19. yüzyılda dışavurumculuğa öncülük eden pek çok sanatçı ve ressam bulunur. Örneğin, Dürer, Altdorfer, Bosch gibi sanatçılar apokaliptik bir kaygı ve dışavurumcu değerler taşıyan eserler ürettiler. Aynı dönemdeki ressamların dramatik ışık kullanımı, zengin renk paletleri ve coşkulu fırça darbeleri, dışavurumculuğun izlerini taşır. Michelangelo, El Greco, Rubens ve Rembrandt gibi ünlü ressamların eserlerinde de bu akımın etkileri görülebilir.

Ekspresyonizm, 20. yüzyılın başlarında da devam etti ve özellikle sanatçı grupları, örneğin "Die Brücke" (Köprü) ve "Der Blaue Reiter" (Mavi Binici) gibi Alman gruplar, dışavurumcu sanat

anlayışını desteklediler. Sanatçılar, modernitenin getirdiği toplumsal kuralların sıkıcılığına karşı gelerek, iç dünyalarını sanatları aracılığıyla ifşa etmeye çalıştılar.

Ekspresyonizm, insanın içsel deneyimlerini dramatik, şiddetli ve coşkulu bir şekilde ifade etmeyi amaçladı. Sanatçılar, iç dünyalarını soyutlayarak ve yoğun renkler, dramatik imgeler ve şiddetli ifadeler kullanarak yansıttılar. Bu akım, sanatın toplumsal eleştiri ve bireysel ifade için güçlü bir platform haline gelmesine katkı sağladı.

Bu açıdan ekspresyonizm, sanatçıların iç dünyalarını ve duygusal zenginliklerini sanat aracılığıyla ifade etmelerini teşvik etti. Akım, izleyicilerle derin bir duygusal bağ kurma fırsatı sundu ve sanatın insan deneyimini daha derinlemesine inceleme fırsatı sağladı. Ekspresyonizm, sanatın içsel bir yolculuk olarak kabul edildi ve modern sanatın evriminde önemli bir dönemeç olarak kabul edildi. Sanatçılar, kendi iç dünyalarını özgürce ifade etme arayışlarıyla bu akımın temsilcileri oldular.

Aynı dönemde Fransa'da başlayan primitivizm akımı, ekspresyonizm gibi dışavurumcu bir hassasiyeti yansıtıyor. Primitivizm, geçmiş kültürlere ilgi göstererek sembolizmi ve empresyonizmi eleştiren bir tavır benimsemiştir. Ekspresyonizm, içsel deneyimleri şiddetli ve coşkulu bir şekilde ifade etmeyi hedeflerken, primitivizm eski kültürlerin sanatsal anlamlarını anlamaya çalışmıştır.

Sanatın bu dönemdeki evrimi, sanayileşme ve zenginleşen Avrupa burjuvazisinin seyahate olan ilgisini ve farklı kültürlere duyulan merakı yansıtıyor. Avrupa'nın sanat tarihi, bu yeni estetik arayışına yönelik bir değişim göstermiştir. Özellikle empresyonizm, kent yaşamının tasvirinde öne çıkarken, Sembolizm akımı rasyonel anlamın dışında başka bir anlam dünyası arayışını temsil etmiştir.

Primitivizm ve ekspresyonizm, modernitenin getirdiği argümanlara karşı bir tepki olarak doğmuş ve romantik bir ruhu yansıtmıştır. Sanatçılar, ilkel toplumların sanatına ilgi göstermişler ve bu sanatı kendi sanatlarına bir ilham kaynağı olarak görmüşlerdir. Bu, saf ve doğal bir yaratma isteğini ifade eden bir arayıştır. Bu dönemde sanatçılar, özgür ifade için yeni yollar aramışlardır.

Picasso'nun "Avignonlu Kızlar" tablosu, primitif ve dışavurumcu sanatın önemli bir örneğidir. Sanatçılar, primitif dönem malzemelerini kullanarak farklı kültürlerin sanatlarına ilgi göstermişlerdir. Bu, Batı sanatının geleneksel normlarına karşı bir aykırılık olarak kabul edilmiştir. Fovizm akımı da, akademik sanata karşı bir itirazı temsil etmiş ve sanatın renk ve dokuya odaklandığı parlak ve zıt renklerle tanımlanmıştır. Henri Matisse'in eserleri, bu akımın öncüsü olarak kabul edilir ve deneysel bir renk ve biçim anlayışını yansıtır.

Dört kişilik mimar grubu Ernst Ludwig Kirchner, Erich Heckel, Karl Schmidt-Rotluff ve Fritz Bleyr, Almanya'nın Dresden şehrinde 1905 yılında Die Brücke (Köprü) adlı ekspresyonist grubu kurdular. Emil Nolde, Max Pechstein ve Otto Müller gibi sanatçılar daha sonra gruba katıldılar. Die Brücke, yirminci yüzyılın ilk manifestolu ekspresyonist grubuydu ve sanatta yenilik arayışındaydı. Grubun adı, Nietzsche'nin bir sözüne dayanıyordu, çünkü eski ve yeni sanat arasında bir köprü oluşturmak istiyorlardı. Die Brücke sanatçıları canlı renkleri ve serbest fırça darbelerini kullanarak anti-natüralizm bir yaklaşımla çalıştılar ve ahşap baskı sanatına da ilgi gösterdiler. Grup, 1913 yılında dağıldı.

Birinci Dünya Savaşı'nın öncesinde Almanya'da Der Blaue Reiter (Mavi Süvari) adlı bir başka ekspresyonist grup ortaya çıktı. Grup, Wassily Kandinsky, August Macke ve Franz Marc gibi sanatçıları içeriyordu. Der Blaue Reiter, sanat ve müziğin ilişkisi ve renklerin simgesel anlamlarıyla ilgileniyordu. Grup, özellikle soyut dışavurumcu sanatın öncülerinden biri olarak kabul edilir.

Bu dönemde ekspresyonizm Almanya'da etkili oldu ve birçok tanınmış sanatçı bu akıma katıldı.

Ancak Hitler'in iktidara gelmesi ve dışavurumculuğu "dejenere sanat" olarak nitelendirmesiyle birçok sanatçı Almanya'yı terk etti. Der Blaue Reiter, farklı ülkelerden farklı sanatçıları bir araya getirdi ve soyut dışavurumculuğa yöneldi. Bu iki grup aynı kaynaklardan beslendi, ancak farklı yaklaşımlar benimsedi.

Ekspresyonizm Akımının Özellikleri Nelerdir

- Ekspresyonizm, empresyonizm, sembolizm, psikolojik gerçekçilik ve Bergsonculuk gibi farklı düşünce akımlarından etkilenmiştir.
- Avrupa'daki sanat ve fikir hayatı, gerçeğin tanımını sorgulamaya başlamıştır.
- Gerçekliği anlamının iki türü olduğu kabul edilir: fizik gerçek ve metafizik gerçek.
- Fizik gerçeği zeka ile kavramak mümkünken, metafizik gerçeği anlamak için sezgi gereklidir.
- İnsan doğası sadece dış gerçeklikten değil, iç gerçeklikten de oluşur.
- İç gerçeği anlamak için kendini gözlemlemek ve başkalarının jestleri ve mimiklerini anlamak gerekir.
- Psikolojik gerçekçiliğe yönelen ekspresyonistler, sanatın gerçekliği aktarma biçimini değiştirmiş ve psikolojik açıdan derinlemesine incelemişlerdir.
- Bu anlayış, on dokuzuncu yüzyıl sonundaki psikoloji çalışmaları ve eski kültürler hakkındaki araştırmalardan etkilenmiştir.
- Ekspresyonizm, iç gerçekliği dış gerçeklikten önemli kılar ve sembolik anlamlarla renkler ve geometrik formlar kullanır.
- Sanatçılar için iç gözlem, kendi iç dünyalarını anlama ve duygularını ifade etme sürecinin temelini oluşturur.
- Ekspresyonist sanatçılar, soyutlama yoluyla iç halleri dış dünyadan bağımsız olarak ifade etme amacı güderler.
- Ekspresyonistlerin eserleri duygusal temsiller olarak kabul edilir ve bireylerin iç hallerini yansıtır.
- Her sanat akımının kendine özgü bir üslubu vardır ve ekspresyonistler duygusal ifadeyi vurgulayan bir üslup kullanır.
- Ekspresyonistler, toplumsal ve siyasi değişikliklere karşı iç dünyalarındaki bunalımı sert bir şekilde ifade ederler.
- Sanatçılar, toplumun ve düzenin eleştirisini yaparlar ve toplumsal değişime katkıda bulunmayı amaçlarlar.

Ekspresyonizm Akımının Önemli Temsilcileri

Ernst Ludwig Kirchner: 1880 yılında doğmuş ve 1938 yılında vefat etmiş bir Alman ressam ve heykeltıraş olarak sanat dünyasına önemli katkılarda bulunmuştur. Kirchner, özellikle portre ve nü resimleriyle tanınmıştır, ancak onun sanatındaki etkileyici yönlerden biri, sokakları ve şehir yaşamını konu alan resimleridir. Bu eserler, Alman empresyonizminin önemli örneklerinden biri olarak kabul edilir.

Die Brücke (Köprü) grubunun manifestosunu yazan kişi olarak da bilinen Kirchner, bu grubun kurucularından biridir. Die Brücke, 20. yüzyılın başlarında Alman sanatının yönünü büyük ölçüde etkileyen ve sıradışı sanatsal ifade biçimlerine odaklanan bir sanatçı kolektifiydi. Kirchner, bu grubun manifestosunu kaleme alarak, grubun sanatsal amaçlarını ve vizyonunu açık bir şekilde ifade etmiştir.

Kirchner'ın eserleri, modern şehir yaşamının dinamizmini ve karmaşıklığını yansıtır. Sokaklar, kafeler, parklar ve insan figürleri, onun çalışmalarında sıkça karşımıza çıkar. Bu konuları ele alırken, renkleri ve kompozisyonları kullanarak duygusal derinlik ve ifade yaratmıştır. Kirchner'ın

resimlerindeki canlı renkler ve cesur fırça darbeleri, izleyiciye o dönemin şehir yaşamının enerjisini ve karmaşıklığını hissettirir.

Ernst Ludwig Kirchner, Die Brücke hareketinin yanı sıra kendi özgün tarzıyla da tanınır. Sanat dünyasında önemli bir figür olan Kirchner, Alman sanatının gelişimine büyük katkılarda bulunmuş ve sanatsal ifade özgürlüğünün sınırlarını genişletmiştir. Onun eserleri, hem Alman empresyonizmi hem de modern sanatın daha geniş bağlamında önemli bir yere sahiptir.

Heinrich Mann: 1871 yılında doğmuş ve 1950 yılında vefat etmiş, tanınmış bir Alman yazardır. Aynı zamanda ünlü yazar Thomas Mann'ın ağabeyidir ve edebiyat dünyasında kendi önemli bir yere sahiptir. Mann, zengin bir ailenin çocuğu olarak büyümüş ve bu ayrıcalıklı kökeni, eserlerinde toplumun üst sınıflarının çöküşünü anlatmak için bir bakış açısı sunmuştur. İlk eserlerinden biri olan "Tembeller Ülkesi" (1900), bu temayı ele alan ve zengin sınıfın değerlerine yönelik eleştiriler içeren bir roman olarak öne çıkar. Heinrich Mann, eserlerinde sık sık karşımıza çıkan temalar arasında para, mevki ve iktidar tutkusu gibi toplumsal meselelere odaklanmıştır.

Yazarın en dikkat çeken eserlerinden biri, "Profesör Unrat" (1905) adlı romandır. Bu roman, "Mavi Melek" (1928) adıyla sinemaya da uyarlanmış ve büyük bir üne kavuşmuştur. "Profesör Unrat," toplumun ikiyüzlülüğünü ve ahlaki çürümenin sonuçlarını derinlemesine inceler. Heinrich Mann'ın eserleri, toplumsal eleştiri ve insan psikolojisinin derinlikli analizi ile dikkat çeker. Yazar, toplumun karmaşıklığını ve insanların iç dünyalarındaki çatışmaları incelerken, edebiyat dünyasında özgün bir ses olarak kabul edilir.

Heinrich Mann'ın "İmparatorluk" adını taşıyan üçlemesi, "Uyruk" (1918), "Yoksullar" (1917) ve "Kafa" (1925) romanlarından oluşur. Bu üçleme, otoriter devlet yapısının toplumsal sonuçlarını ve bireylerin bu yapı içindeki deneyimlerini anlatır. Mann, bu eserlerinde güç ve otorite arayışının insanları nasıl etkilediğini, toplumsal huzursuzlukları ve çatışmaları derinlemesine incelemiştir.

Hugo Ball: 1886 yılında doğan bir yazardır ve çok yönlü bir sanatçı olarak tanınmıştır. Biyografi yazarlığı, eleştirmenlik, oyunculuk ve piyes yazarlığı gibi birçok farklı sanatsal alanda önemli eserler ortaya koymuştur. Ball'ın en tanınmış eserlerinden biri, Alman romancı Hermann Hesse'in hayatı hakkında yazdığı eleştirel biyografi kitabıdır. Bu kitap, Hesse'nin yaşamını derinlemesine inceleyerek sert toplum eleştirileri içerir.

Eğitim hayatına Münih ve Heidelberg üniversitelerinde devam eden Hugo Ball, 1906-1907 yıllarında bu üniversitelerde öğrenim gördü. Ancak daha sonra Berlin'e taşınarak kariyerine burada devam etti. Birinci Dünya Savaşı sırasında, İsviçre'ye geçmeye karar verdi ve Zürih'e yerleşti. Zürih'te, daha sonra ünlü Dadaistlerin toplanma yeri haline gelecek olan Cabaret Voltaire adında bir kafe işletti. Bu kafe, sanatçılar, yazarlar ve entelektüeller için önemli bir buluşma noktasıydı.

Hugo Ball, yazarlık kariyerinin yanı sıra bir süre gazetecilik de yaptı. Yazdığı eserler arasında "Alman Aydınlarının Eleştirisi" (1919) ve "Zamandan Kaçış" (1927) gibi önemli çalışmalar yer almaktadır. Bu eserler, toplumsal eleştiri, zamanın ruhu ve kültürel meseleler konularını işlemeyle dikkat çeker. Ball, edebiyat dünyasına önemli katkılarda bulunmuş bir sanatçıdır ve eserleri hala günümüzde de ilgiyle okunmaktadır.

Alfred Döblin: 1878 yılında doğmuş ve 1957 yılında yaşamını yitirmiş Alman bir yazardır. Edebiyat dünyasında önemli bir yer edinmiş olan Döblin, hem roman hem de deneme türlerinde eserler vermiştir. Özellikle 1929 yılında yazdığı "Berlin Alexanderplatz" adlı romanı, hem Almanya'da hem de uluslararası alanda büyük tanınırlık kazanmıştır. Modernizmin Alman edebiyatındaki önde gelen temsilcilerinden biridir. Modernizm, sanatın geleneksel sınırlarını zorlayan ve yeni ifade biçimleri arayan bir harekettir. Döblin, bu hareketin öncülerinden biri olarak kabul edilir.

“Berlin Alexanderplatz,” yazarın en tanınmış eserlerinden biridir ve aynı zamanda modernist edebiyatın bir başyapıtıdır. Bu roman, Weimar Cumhuriyeti döneminde Berlin’in karmaşık ve çalkantılı hayatını anlatır. Döblin, bu eseriyle büyük bir toplumsal ve psikolojik derinlik sunar ve şehir yaşamının karmaşıklığını, insanların günlük deneyimlerini ve toplumsal dönüşümleri incelemek için modernist teknikleri ustalıkla kullanır.

Alfred Döblin’in eserleri, çağının karmaşıklığını ve insan deneyimlerini anlama çabasıyla öne çıkar. Modernizmin getirdiği yeni anlatı teknikleri ve edebi deneylilik, Döblin’in yazdığı dönemdeki Alman edebiyatına önemli katkılarda bulunur. Yazarın eserleri, okurlarına hem toplumsal hem de bireysel düzeyde düşünceleri için derinlemesine malzeme sunar. Alfred Döblin, Alman edebiyatının modernist hareketinin iz bırakan yazarlarından biri olarak anılmaya devam eder.

James Joyce: 1882 yılında doğmuş olan bir İrlandalı yazardır ve edebiyat dünyasında anlatım biçimleri konusunda devrim niteliğinde değişiklikler yapmış, yirminci yüzyıl edebiyatını derinden etkilemiş bir figürdür. Joyce, İrlanda’nın Dublin şehrinde Cizvit okullarında eğitim almış ve bu dönemde genç yaşlarda yazmaya başlamıştır. Daha sonraki eğitimi için Dublin’deki University College’a devam etmiş ve burada felsefe ve modern diller üzerine çalışmıştır.

James Joyce’un yazın kariyeri, “Sürgünler” adını taşıyan tek piyeseyle 1915 yılında resmi olarak başlamıştır. Ancak Joyce’un tanınmışlığı ve edebiyat dünyasında önemli bir yere sahip olmasını sağlayan eserler, “Bir Genç Adam Olarak Portresi” ve “Ulysses” adlı romanlarıdır. “Bir Genç Adam Olarak Portresi,” 1916 yılında yayınlandı ve genellikle bir otobiyografik roman olarak kabul edilir.

Ancak Joyce’un en büyük başyapıtı olarak kabul edilen “Ulysses,” ilk kez 1922 yılında Paris’te basıldı. Bu roman, edebiyatın anlatım teknikleri üzerinde önemli etkiler bırakmıştır. Özellikle bilinç akışı tekniği, psikanalizden etkilenen bir yazma biçimi olarak kabul edilir ve Joyce’un bu iki eseri, bu tekniklerin öncüsü olarak kabul edilir.

Joyce’un yazın kariyeri “Finnegans Wake” adlı eserinin 1939’da yayınlanmasına kadar devam etti. Bu son eser, yazarın yaşamının sonuna yaklaştığı bir dönemde kaleme alındı. James Joyce, 13 Ocak 1941 tarihinde yaşamını yitirdi, ancak eserleri hala edebiyat dünyasında büyük bir etki ve öneme sahiptir. Joyce’un yenilikçi yaklaşımı ve anlatım biçimleri, yazarın yirminci yüzyılın edebiyatının gelişimine büyük katkıda bulundu.

Franz Kafka: 1883 yılında Prag’da Hermann ve Julie Kafka’nın altı çocuğunun en büyüğü olarak dünyaya geldi. Ailesi Yahudi bir aileden geliyordu ve Kafka, çocukluk döneminden itibaren yazmaya büyük bir ilgi gösterdi. Bu erken dönemdeki yazıları, onun yazın kariyerinin sadece başlangıcıydı ve 1912 yılından itibaren Kafka’nın eserleri yayımlanmaya başladı.

Kafka, yaşarken yayınlanmış yedi kitaba imza atmıştır, ancak ölümünden sonra da yazdığı ve yayımlanmış kitapları bulunmaktadır. Bu kitaplar arasında günlükler, romanlar ve mektuplar yer almaktadır. Kafka’nın tüm eserleri Almanca kaleme alınmıştır ve bu dönemde modernist yazarlar arasında önemli bir konum kazanmıştır.

Kafka’nın eserlerinde genellikle yabancılaşma, insanın kendi kendine işlediği suç ve özgürlük gibi temalar işlenir. Bu temalar, onun eserlerinin merkezinde yer alır ve okuyucuları derin düşüncelere sevk eder. Kafka’nın en tanınmış eserleri arasında “Dava,” “Şato” ve “Dönüşüm” bulunur. Bu eserler, onun yabancılaşma ve insan psikolojisi üzerine derinlemesine düşünce yapısını ve yazın tarzını yansıtır. Kafka, edebiyat dünyasında önemli bir iz bırakmıştır ve eserleri hala modern edebiyatın temel taşlarından biridir. Kafka’nın yazıları, insanın karmaşık iç dünyasını keşfetmek ve sorgulamak isteyen okuyucular için ilham kaynağı olmuştur.

Bu sanatçuların dışında **Arp Hans** (1887-1966), **Ernst Weiss** (1884-1940), **Eugene Gladstone O'Neill** (1888-1953) gibi sanatçılar da bu akımı benimsemişlerdir.